

Arrest

nr. 229 026 van 20 november 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 augustus 2019.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat L. RECTOR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2019 waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig

artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. Het is in dit geval duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal in de eerste plaats op verschillende vaststellingen die, zo stelt hij, de geloofwaardigheid van verzoeksters vluchtrelaas ondermijnen. Zo wijst hij erop dat verzoeksters gedrag de door haar voorgehouden vrees in ernstige mate relateert en wijst hij voorts onder meer op verschillende tegenstrijdige en incoherente verklaringen, alsook op de vaststelling dat verzoeksters echtgenoot slecht geïnformeerd is omtrent kernelementen in het door hen aangehaalde vluchtrelaas.

Vervolgens wordt vastgesteld dat verzoekster hoe dan ook persoonlijk niet in concreto aannemelijk maakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen, of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van terugkeer naar Albanië zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. De commissaris-generaal verwijst in dit verband naar informatie waarover hij beschikt en is op grond hiervan de mening toegedaan dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot verzoeksters psychologische problemen wordt vastgesteld dat zij toegang heeft tot de gezondheidszorg in Albanië.

Tevens wordt opgemerkt dat de door verzoekster ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Verzoekster dient, zo luidt het, voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De door verzoekster neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De commissaris-generaal weigert verzoekster internationale bescherming en beschouwt haar verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoekster geen substantiële redenen opgeeft om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijft. Verzoekster beperkt zich immers louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Zo stelt verzoekster thans in haar verzoekschrift dat “Zij niet helemaal zichzelf was op het moment dat zij werd gehoord door verweerster”, hetgeen ze toeschrijft aan het feit dat “op het moment van haar persoonlijk onderhoud was zij onder invloed van haar medicatie. Zo nam zij Temesta waarvan de gekende nevenwerkingen o.a. de volgende zijn: (...)”.

Deze argumentatie van verzoekster biedt evenwel geen verklaring of rechtvaardiging voor de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing waarbij de commissaris-generaal op goede grond oordeelt dat verzoeksters gedrag de door haar voorgehouden vrees in ernstige mate relativeert en haar verklaringen bezwaarlijk in overeenstemming te brengen zijn met een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, waarbij gewezen wordt op de vaststellingen dat verzoekster na de verklaarde incidenten in 2016 en 2017 nog enkele jaren in Albanië bleef (wonen) tot midden februari 2019, dat zij in de periode van juli tot oktober 2018 dat zij in Italië verbleef er naliet om internationale bescherming aan te vragen en dat zij nadien zelfs, ondanks haar verklaarde vrees, van Italië terugkeerde naar Albanië.

Haar betoog biedt evenmin een verschoning voor de zeer uiteenlopende en incoherente verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot omtrent kernelementen in hun relaas, met name de reden(en) waarom zij Albanië hebben verlaten en het feit of verzoekster al dan niet eerder een partner voor haar huidige echtgenoot heeft gehad en zo ja, of deze (al dan niet) mee een rol speelde in de beslissing om hun land van herkomst te verlaten. De betreffende in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kunnen bezwaarlijk zonder meer aan verzoeksters beweerde en mogelijks verwarde toestand tijdens haar persoonlijk onderhoud worden toegeschreven.

Voormelde vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent zijn, zetten de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas danig op de helling, zoals ook de commissaris-generaal terecht opmerkte.

3.3.2. Uit niets blijkt hoe dan ook en verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen, daargelaten de geloofwaardigheid hiervan, aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt.

Verzoekster ontkracht, noch weerlegt de motivering in de bestreden beslissing waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld:

"Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande uit informatie blijkt dat nog heel wat slachtoffers van seksueel geweld verstoken blijven van bescherming in Albanië, u persoonlijk niet in concreto aannemelijk heeft gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen of onvoldoende aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat zij eerst alle redelijk van haar te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft.

U heeft immers in Albanië nooit klacht neergelegd naar aanleiding van uw verkrachting en de poging om u te ontvoeren (vragenlijst CGVS E.(...), vraag 5; CGVS E.(...), p. 22). Uit uw verklaringen blijkt dat u schrik heeft om uw belagers aan te geven uit angst dat deze personen wraak zouden nemen (vragenlijst CGVS E.(...), vraag 5; CGVS E.(...), p. 22). Deze verklaring kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Daarnaast verklaart u niet naar de politie gegaan te zijn omdat de Albanese autoriteiten geen bescherming zouden bieden in geval van verkrachting (CGVS E.(...), p. 22). U baseert zich hiervoor op gevallen waarvan u gehoord heeft in een andere stad, die u echter niet concretiseert noch documenteert. Uw verwijzing naar gevallen waarin slachtoffers van seksueel geweld verstoken bleven van bescherming in Albanië alsook de verwijzing van uw advocaat naar nieuwsartikels waaruit zou blijken dat de Albanese autoriteiten seksueel geweld niet serieus nemen en laks optreden (CGVS E.(...)na, p. 23) volstaan niet om a priori te besluiten dat u geen beroep kan doen op de Albanese autoriteiten.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 27 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20180627.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. (...). Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980." (eigen onderlijning)

Verzoekster erkent en bevestigt thans in haar verzoekschrift nooit naar de politie te zijn gegaan voor de door haar ingeroepen problemen, laat staan deze incidenten bij de Albanese autoriteiten officieel te hebben aangekaart en aangeklaagd.

De Raad beklemtoont dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Verzoekster blijft hier aldus evenwel geheel in gebreke. Ze toont derhalve niet aan dat zij met betrekking tot haar verklaarde problemen, zo hier al enig geloof aan kan worden gehecht, geen beroep kan doen op de Albanese autoriteiten en dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar voor die problemen, of bij eventuele problemen in de toekomst, hulp en/of bescherming te bieden.

3.3.3. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoekster naar (bij haar verzoekschrift gevoegde) informatie omtrent corruptie bij de Albanese politie en het gerecht, huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van

herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De bij het verzoekschrift gevoegde informatie omtrent vendetta in Albanië is ter zake niet dienstig of nuttig, aangezien er in casu geen sprake is van bloedwraak.

3.3.4. Verzoekster voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. *Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 augustus 2019, stelt verzoekende partij te volharden in het verzoekschrift. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 8 november 2019 slechts volhardt in haar verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 1 augustus 2019 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS